

ת"פ 19068/11/15 - מדינת ישראל נגד א ד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19068-11-15 מדינת ישראל נ' ד (אחר/נוסף)
בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון

בעניין: מדינת ישראל על ידי יחידת תביעות ירושלים - עו"ד
ר' ישי

המאשימה

נגד

א ד על ידי ב"כ עו"ד מ' רפאלי

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירות שיוחסו לו באישום השני ובאישום החמישי, ולהרשיעו בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון, באישום השלישי ובאשום הרביעי.

רקע

1. כתב האישום מונה חמישה אישומים. באישום הראשון נטען שכשלוש שנים לפני יום 2.11.15, לאחר דין ודברים בין הנאשם לבין רעייתו ר' ח' (להלן "המתלוננת") בדבר ניקיון ביתם, נטל הנאשם דלי מים, שפכו על הרצפה, שאל את המתלוננת אם היא "רוצה בלאגן" והעיף חפצים כולל כלי זכוכית מהשולחן על הרצפה. כשהמתלוננת החלה לנגב את המים, נטל הנאשם מגב והלם באמצעותו בגבה עד שהמקל נשבר. בהמשך דחף את המתלוננת כך שרגלה פגעה בעמוד והיא נחבלה ברגלה. בגין מעשים אלה מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

באישום השני נטען, שכשלוש שנים לפני יום 2.11.15 סמוך לשעה 8:00, לאחר דין ודברים ביניהם, זרק הנאשם כוס זכוכית לעבר המתלוננת ובהמשך תפס בשולחן פינת האוכל והפכו. בשל כך מיוחסת לו עבירה של ניסיון תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. יצוין כי מפרק הראות החיקוק בכתב האישום נעדר סעיף הניסיון.

באישום השלישי נטען, שכשבועיים לפני יום 2.11.15 דחף הנאשם את המתלוננת על קיר מטבח ביתם, חסם את דרכה באמצעות שולחן שדחף לעברה, המתלוננת דחפה את השולחן חזרה ובעוד שהנאשם לועג לה רצה לחדר השירותים. בהמשך יצאה וניגשה לחדרה, שאז רדף אחריה הנאשם, נכנס לחדרה, דחפה על המיטה, שם את ידו על איבר מינה ולא חדל ממעשיו עד שהמתלוננת זעקה, מסרה לו ש"זה כואב לי" וביקשה ממנו לעזבה. בגין מעשים אלה מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

כנטען באישום הרביעי, ביום 30.10.15 בשעות הבוקר ולאחר דין ודברים ביניהם ירק הנאשם בפני המתלוננת ואיים עליה באמרו "אם אני ילך שוב לכלא זה יהיה הסוף שלך". בהמשך דחף את המתלוננת אל מחוץ לבית בעודה יחפה וסגר את הדלת. בגין מעשים אלה מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפת בת זוג ושל איומים, לפי סעיפים 382(ב) ו-192 (בהתאמה) לחוק העונשין.

באישום החמישי נטען כי ביום 1.11.15 סמוך לשעה 20:30 שוחרר הנאשם בתנאים ובהם איסור לצאת מבית הוריו וזאת למשך שלושה ימים. כפי הנטען, ביום 2.11.15 בסמוך לשעה 7:30 עזב הנאשם את בית הוריו והגיע לבית הורי המתלוננת. בגין מעשים אלה מיוחסות לנאשם עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 לחוק העונשין.

על גדר המחלוקת ומהלך הדיון

2. האישומים, בדגש על ארבעת הראשונים, מבוססים על דברי המתלוננת להם נמצאו תימוכין כפי שיפורט בהמשך. מנגד, טען הנאשם שמדובר בעלילה שמקורה בבדידות או בדמיונה של המתלוננת. אשר לאישום החמישי טען כי ההוראה החוקית לא אסרה עליו להגיע לבית הורי המתלוננת. טענות נוספות וספציפיות יותר של ההגנה תידונה בהמשך.

דיון

3. מבנה ראיות התביעה והתמקדותו בדברי המתלוננת הוא תוצר של טיב האירועים הנדונים, העוסק בהתרחשויות בין בני זוג בתוך ביתם. מטבע הדברים, פעמים רבות אירועי אלימות במשפחה מתרחשים ללא עדי ראיה נוספים. ועם זאת, מקום בו עותרת המאשימה להרשיע אדם בפלילים על בסיס חומר ראיות שעיקרו בעדותה של הנפגעת נדרשת זהירות רבה טרם קבלתה של עמדה זו. המוקד הינו שאלת מהימנותה של המתלוננת והיכולת, אם קיימת, להיסמך על גרסתה לקביעת ממצאים ברמת ההוכחה הנדרשת.

4. על רקע זה, יש טעם לשוב ולהזכיר מושכלות ראשונים בדבר הערכת מהימנותם של עדים: על בית המשפט להעריכה "עלפיהתנהגותם שלהעדים, נסיבותהעניין ואותותהאמתהמתגלים במשך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971). בחינה זו משלבת התרשמות בלתי-אמצעית של השופט באמצעות החושים האנושיים מאיכות העדות ומהתנהגות העדה, ולצידה ניתוח של הראיות בכלי ההיגיון והאנליזה (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, פס' 37-38 (25.1.07); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל (5.10.00)). בפסיקה הודגש כי "קביעת ממצאי מהימנות אינה עניין ל'תחושות' גרידא, אלא היא צריכה להיות פרי מכלול של שיקולים, כהגינה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים מן העדות וההתרשמות מאופן מסירתה". בד-בבד הוצגה חשיבות "ההתרשמות הבלתי-אמצעית מן העדים העולים על דוכן העדים, מספרים את סיפורם ונחשפים ברגעי חולשה, מבוכה וכאב. [...] השופט רואה את עווית פניהם בשלבים שונים של העדות ושומע את נימת הדברים ואת רעידת הקול" (ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 23 (פורסם בנבו, 1.9.08)).

עדות המתלוננת - כללי

5. דברים אחרונים אלה כמו נכתבו לענייננו. צפייה בעדות המתלוננת, לאורך שתי ישיבות, לא הותירה בלבי מקום לספק בדבר אותנטיות הדברים שמסרה.

ניכר היה כי מעמד העדות קשה עבור המתלוננת, וכי התאמצה מאמץ ניכר לכבוש את רגשותיה. לעתים,

בהשפעת קושי זה, התקשתה להתרכז ולענות לשאלות. בעיצומה של העדות גברו עליה רגשותיה והיא פרצה בבכי (פ/24). בד-בבד ניכר היה, כי מסירת העדות והאפשרות לתאר את הפגיעה בה היוו עבור המתלוננת פורקן לתחושות של תסכול, ייאוש ואף זעם שנצברו בקרבה לאורך תקופה ממושכת. תקופה במהלכה, כך מסרה, ספגה עלבונות, נאצות ופגיעות מצדו של הנאשם.

המתלוננת חזרה ותארה במהלך עדותה כיצד, לאורך חייהם המשותפים ולאורך שנים, היה הנאשם מכנה אותה בכינויים מעליבים ומשפילים, מתעלל בה ופוגע בה (למשל: "כל יום שמעתי שאני זונה ושאין לי מוח, 'ראש של שוטרים' והרבה שמעתי שאני זונה, אני זוכרת שבמקרה אמרתי לו משהו בחזרה, אני לא זוכרת מה אמרתי אבל הוא נתן לי מכה באף, מדגימה..." (פ/7 ש' 9-11). "יש אירוע שהוא ירק עלי בפנים כמה פעמים" (שם, ש' 15). "הייתה הרבה אלימות נפשית 'את זונה', את גרה בחינם, את גרה על חשבון אבא שלי, את לא יכולה לעבוד, את לא מביאה כסף, את טיפשה. היה יום אחד, יום שבת... לא הספקתי להכין את השולחן כי רצתי אחרי שני הילדים ומהבוקר שהוא קם עד הלילה 'את זונה, את טיפשה את חיה על חשבון אבא שלי, ההורים שלך לא נותנים לנו כלום, את תהרסי את החיים', זה לא הייתה שעה, זה היה כמה שעות ברצף..." (פ/8 ש' 19-24). "כשאני לוקחת את הילד לגן והילד שלי אומר לגננת שאני זונה לקח לי יום לצאת מהבית" (פ/16 ש' 5). ראו גם פ/10 ש' 21 ואילך ותיאורי המקרים מושא האישום בהמשך הכרעת הדין). המתלוננת סיפרה כיצד, למרות האירועים שעברה, נתנה לנאשם הזדמנויות מספר ושבה לחיות עמו ("אמרתי שאני לא מוכנה ללכת עכשיו אבל אם יקרה משהו שאני לא אוכל יותר..." (פ/11 ש' 16). אלא, שהמעשים חזרו ונישנו. לבסוף, בחלוף שנים, חשה שאינה יכולה לספוג עוד ("זה פשוט הגיע למצב שאני הייתי כמו סיר מרק והמרק ירד מהסיר. הלכתי לאמא שלי, התקשרתי לרווחה והלכתי למקלט" - שם, ש' 17-18. "עברתי הרבה עם הבן אדם שש שנים ועד עכשיו. יש הרבה דברים שאפילו עכשיו אני לא אומרת והיו" (פ/14 ש' 22-23)).

על רקע זה, ולצד הקושי למסור אותה, ניכר היה כי מעמד העדות מאפשר למתלוננת לתת ביטוי למשקעים שצברה בקרבה לאורך אותה תקופה. הפורקן ניכר בחלקים של עדותה בהם שטפו המילים מפיה, כשהיא "יורה" מילים במהירות שלעיתים קשה היה לעקוב אחריה. בחלקים אלה הייתה המתלוננת כעוסה, ישירה ונוקבת. לפרקים מסרה את דבריה כשהיא מישרה מבט אל הנאשם ומוכיחה אותו על הכחשת המעשים. כעסה הופנה גם אל ההגנה, כשזו ביקשה במהלך החקירה הנגדית לעמתה עם פערים בתיאורים שמסרה אודות הפגיעות שחוותה. המתלוננת הגיבה בחוסר סבלנות לעיסוק בפרטי-הפרטים, כשהיא מתקשה לעיתים להתרכז ולענות לשאלות ומביעה זעם על הרמיזות לפיהן דבריה אינם אמת וכי לא עברה את המסכת אותה תיארה.

6. רושם זה התחזק נוכח חשיפתם, במהלך העדות, של פרטים נוספים מתוך המציאות המורכבת עמה נאלצה המתלוננת להתמודד. היא סיפרה אודות אירועים נוספים שעברה: תקיפה במהלכה שבר הנאשם את אפה (פ/7 ש' 11-12, פ/48), ואירוע בו ירק מספר פעמים בפניה (פ/7 ש' 15). היא מסרה, בסערת נפש, כי "יש עוד הרבה דברים חמורים שהוא עשה ולא אמרתי עד עכשיו... אני בטיפולים נפשית בגלל זה אני לא רוצה לפתוח את זה בבית משפט, זה מאוד קשה לי. מה שעברתי בשבע שנים אף אחד לא עבר חצי מזה. אני לא מוכנה לפתוח את זה עכשיו" (פ/24 ש' 8-9).

7. תיאוריה של המתלוננת תואמים את עיתוי מסירת הודעותיה במשטרה, ואת תכניהן. המתלוננת סיפרה, כאמור, כי למרות אירועי האלימות שבה וחזרה לחיות עם הנאשם, אך הוא לא חדל מהתנהלותו עד לאירוע מושא האישום הרביעי. הדבר הולם את הודעותיה: נ/1 נמסרה ביום 3.12.13, תוך שהמתלוננת הגיעה למשטרה כדי להתלונן נגד הנאשם וסיפרה על אלימות מתמשכת לאורך שנים. במסגרת זו אף סיפרה בנוגע להליך פלילי קודם שהתנהל נגד הנאשם ואשר יידון בהמשך, כי שיקרה בעבר וזאת כדי שההליך

יפסק ומשום שביקשה לחזור ולחיות עם הנאשם "אבל דבר לא השתנה" (ש' 8). המתלוננת נחקרה שוב למחרת (נ/2). מנקודה זו חלפו כשנתיים, עד שהגיעה שוב להתלון וזאת ביום 2.11.15 (נ/3). בהודעה זו חזרה וסיפרה על המקרים הקודמים בהם פגע בה הנאשם לרבות על התלונה משנת 2013, נ/1 (ש' 9-10) והוסיפה כי אחרי שהגישה אותה הנאשם נעצר, שוחרר והיא שבה שוב לחיות עמו (ש' 11 ו-18). בכל ההודעות, לרבות נ/4 מיום 4.11.15, תיארה המתלוננת מצוקה מתמשכת הכוללת עלבונות ונאצות מצדו של הנאשם, וכן פגיעות פיזיות. באופן זה תואמות ההודעות את תיאורי המתלוננת אודות החלטותיה הנשנות וחוזרות, למרות הפגיעה בה, לתן הזדמנות ליחסים הזוגיים.

8. עדותה של המתלוננת הוסיפה והותירה רושם של עדה שאינה מונעת בידי רצון להרע לנאשם. היא ציינה כי החלטתה לעזוב את הבית המשותף ולהתלון במשטרה נבעה מתחושה של חוסר ברירה. לדבריה: "זה עצוב כי אני לא רוצה לפרק משפחה, אבל אם הוא לא יקבל עזרה שלקחת על עצמו שהוא כן אלים והיה אלים אצלי בבית, הוא לא מוכן לקבל שום עזרה וזה פשוט עצוב אבל זה מה שאני צריכה לעשות בשביל הילדים שלי, שאמא שלהם תהיה שמחה ובריאה וטוב לה" (פ/11 ש' 29-31). יצוין כי להחלטה זו היה מחיר לא מבוטל עבור המתלוננת, אשר במועד המעשים מושא האישום החמישי, ביום 2.11.15, עזבה את ביתה יחד עם שלושת ילדיה הקטנים ועברה להתגורר במקלט לנשים במצוקה. נכון למועדים בהם העידה בפני עדין התגוררה במקום, ומסרה כי מצאה בו שקט ומפלט (פ/56-57 מיום 5.1.16).

בנוסף, למרות רצונה בגירושין ממנו והתלונה שהגישה, המתלוננת לא התנכרה לנאשם או ביקשה לנתקו מילדיו. להיפך, היא סיפרה בעדותה כי "אנחנו בקשר, הוא בא לראות את הילדים פעם בשבוע במרכז קשר" (פ/11 ש' 25) ובתום אחת הישיבות אף ביקשה את רשות בית המשפט לשוחח עם הנאשם באולם כדי לוודא שהוא מגיע לפגוש בילדים.

גישה זו של המתלוננת ניכרה גם באלמנטים נוספים. כך בהימנעותה מהפרזה בתיאור האירועים. על האירוע מושא האישום השני סיפרה תוך שהבהירה מיזמתה כי הכוס אותה השליך הנאשם לעברה לא פגעה בה (פ/18 ש' 29-30). בדומה, בחקירתה נ/1 סיפרה כי הנאשם השליך לעברה שולחן אך היא זזה והשולחן לא פגע (ש' 50-52) ובחקירה נ/2 סיפרה כי הנאשם לא מכה את הילדים (ש' 62). כאשר הניח בפניה ב"כ הנאשם, במהלך החקירה הנגדית, "הזדמנות" להפריז ושאל כמה פעמים תפס אותה הנאשם באיבר המין, השיבה "פעם אחת, באירוע הזה" (פ/16 ש' 7). עוד לא היססה לאשר בעדותה, לשאלות הסנגור, כי גם הנאשם חווה קשיים בתקופה הרלבנטית עקב תאונה שעבר, פגיעות בגפיו וכאבים, והוסיפה ש"הוא היה לוקח תרופות שאם לא הייתה לו את התרופה בזמן הוא היה מתעצבן יותר" וכן "אמרתי לכל המשפחה שלו שהוא בדיכאון ואף אחד לא עזר לו" (פ/26 ש' 28-27 פ/5, 56).

ביטוי נוסף לאותה גישה ניתן למצוא בתיאוריה של המתלוננת אודות הליך קודם שנוהל כנגד הנאשם בעקבות פגיעה בה בשנת 2009 "שהוא תקף אותי בחנות בגלל כסף של החתונה, אני לקחתי הלוואה בלי להגיד לו, הייתי בהריון עם הילד... הוא היה במעצר בית חמישה חודשים בגלל האירוע הזה ואח"כ חזרנו להיות אחד עם השני" (פ/5 ש' 20-22). ההגנה מסרה כי דובר בהליך "שנסגר", אך מהמשך העדות עלה כי ההליך הפלילי לא מוצה משום שהמתלוננת פנתה למאשימה וטענה בכזב כי שיקרה בהגשת התלונה "אני באמת אהבתי אותו והאמנתי שהוא יכול להשתנות אז אמרתי למשטרה ששיקרתי כדי שלא יקבל עונש... הלכתי לליזו מהפרקליטות ואמרתי לה ששיקרתי והיא אמרה שזה לא משנה אם שיקרת מדינת ישראל נ' א", ובהמשך נמנעה מלהגיע לבית המשפט כדי להעיד נגד הנאשם (פ/6 ש' 4 ו-22, פ/27).

כל אלה מציגים עדה שלא הונעה מניסיון לפגוע בנאשם או להפיק טובת הנאה. המתלוננת ניסתה, לאורך

תקופה ולמרות הימשכות הפגיעה בה, לשקם את היחסים עם הנאשם ואף נמנעה בעבר מלהעיד נגדו. לבסוף, משלא יכלה עוד לספוג וכדי לגונן על עצמה ועל ילדיה, עשתה כן. הדבר מחזק את הרושם בדבר כנות עדותה.

9. כנות הדברים שמסרה המתלוננת ניכרה גם בנכונותה לחשוף בעדותה פרטים שלא היו נוחים לה. בין היתר אישרה מקרה במהלכו השליכה ביצים לעבר הנאשם, וזאת משום שסיפר לה כי בגד בה והוסיף "יש לי עוד 12 נשים שמחכות לי בתור, את לא היחידה, אני לא צריך אותך, את אפס" (פ/12 ש' 11). כן אישרה שיתכן שדחפה את הנאשם כדי למנוע ממנו לפגוע בה, וצעקה עליו (נ/2 וכן פ/28-29, פ/54 ש' 24) עוד סיפרה כי לבקשת הנאשם הלכה לפסיכיאטרים בניסיון כוזב לקבל קצבת נכות מן הביטוח הלאומי (שם, ש' 31 ואילך), כי טופלה אצל עובדת סוציאלית ופסיכולוג (פ/13 ש' 7 וש' 16, פ/53 ש' 27), וכי התלוננה נגד שוטר שהטריד אותה מינית בזמן שעבדה באבטחה (פ/55). בהודעתה נ/1 אף סיפרה לחוקרת מיזמתה כי עישנה סמים עם הנאשם וזאת כי אינה יכולה לסבול את המצב בביתה (ש' 29).

10. למול כל אלה הציעו ההגנה, והנאשם בעדותו שתידון בהמשך הדברים, שניים: ראשית כי המתלוננת בחרה לשקר ולהפליל את הנאשם על לא עוול בכפו. ושנית, כי הזתה את הדברים עליהם סיפרה. בהשלמת סיכומים שהגישה ביום 23.5.16 הוצע הסבר שלישי: כי המתלוננת ביקשה, בתלונתה, לנקום בנאשם על שבגד בה.

אין בידי לקבל הצעות אלה. אשר לראשונה, ובנוסף לשאר הנימוקים בפרק זה מדוע מצאתי את המתלוננת מהימנה, יצוין כי ההגנה לא הצליחה להציג מניע בשלו תבחר המתלוננת לטפול אשם בכזב על בעלה ואב ילדיה. כפי שצוין לעיל, לא התרשמתי כי המתלוננת הונעה בידי רצון להרע לנאשם, מה עוד שהיא-עצמה שילמה כאמור מחיר לא מבוטל עקב הגשת התלונה. גם העובדה שהמתנייה כשנתיים בין הגשת התלונה נ/1 לבין התלונה הנוספת נ/3 מראה שלא ביקשה "להיפטר" מהנאשם כטענתו, אלא חזרה לחיות עמו ושבה להתלונן רק משכלו כל הקיצין מבחינתה. העדרו של מניע זר לתלונה הוא שיקול משמעותי הפועל בעד קבלתה (השוו: ע"פ 5865/14 בן פורת נ' מדינת ישראל, פס' 14 (19.8.15); עניין וקנין הנ"ל, פס' 54).

אשר לתרחיש לפיו המתלוננת הזתה את האירועים עליהם התלוננה, הרי שזה נטען בעלמא. לא הוכח או בוסס כי המתלוננת סבלה מהזיות על בסיס נפשי או אחר. היא עצמה שללה זאת, ולא די באמירותיה לפיהן טופלה בידי פסיכולוג, פנתה בשנת 2014 לקבל תרופות הרגעה על מנת לקבל קצבת נכות (המתלוננת סיפרה שלא צרכה את התרופות בפועל, ולראיה הציגה את המרשם ששמרה ברשותה ולא השתמשה בו, ת/1), או נמסר לה בבית החולים כי יש לה פוסט-טראומה משירותה הצבאי (פ/53-54) כדי לבסס את הנדרש. כפי שאראה בהמשך אף הנאשם, אשר חי עם המתלוננת לאורך שנים, לא ידע להציג בסיס כלשהו "לתרחיש ההזיות".

ולבסוף, התרחיש של נקמה בגין ניאוף לא יכול להתקבל. הוא כלל לא הוזכר במהלך ההליך עצמו, אף לא בידי הנאשם. בנוסף המתלוננת, שהזכירה את הנושא בחטף מבלי שהתמקדה בו, מסרה שגילתה על דבר הבגידה כשנה לפני עדותה (פ/12 ש' 10). זאת, בעוד שתלונתה נ/1 הוגשה בשנת 2013. בנסיבות אלה לא ניתן לראות בסוגיית הניאוף כניצבת בבסיס התלונה.

תמיכה לדברי המתלוננת

11. לדבריה של המתלוננת נמצאו תימוכין במספר מישורים. אמנם, אירועי האלימות בוצעו בביתם המשותף ולא לעיני זרים והיא העידה כי בשל חששה והבושה שחשה לא פנתה לטיפול רפואי (כך למשל בפ/26 ש' 6, פ/19 ש' 24, פ/22 ש' 28-29, פ/48 ש' 21). ועם זאת מסרה כי סיפרה על האירועים שקרו לבני משפחה כולל הוריה (פ/27 ש' 25-27). ואכן, בעדויות הוריה של המתלוננת נמצאה תמיכה לדבריה.

12. לגבי שני ההורים יש לציין כי מדובר באנשים מבוגרים, שעדויותיהם - בפרט זו של האב - אופיינו באמוציה רבה ולעיתים באי-סדר אודות תאריכים ופרטים. עדותה של האם אופיינה, לפרקים, בנימה של חשדנות (למשל פ/44 ש' 14, פ/47 ש' 5). ועם זאת התרשמתי כי הדברים שמסרו שני ההורים היו מהימנים, בדגש על היחשפותם בזמן אמת לפגיעה במתלוננת. הגם שההורים לא הסתירו כי כעסו על הנאשם ולא בירכו על יחסיו עם ביתם, לא התרשמתי כי קשרו עם המתלוננת להפליל בכזב את הנאשם, ולא הוצג בסיס לסבור כך. נהפוך הוא, התרשמתי כי שני ההורים הביעו מידה של אמפתיה כלפי הנאשם, ולא ביקשו את ענישתו אלא טיפול בו. האב פנה בסוף עדותו לנאשם ואמר "אני לא מתעב אותך, אהבתי אותך, אבל אתה צריך לכפר לאלוהים והוא יקבל אותך" תוך שפרץ בבכי (פ/39). האם מסרה מספר פעמים במהלך עדותה, מיזמתה, כי לדעתה יש לטפל בנאשם "יש לו שלושה בנים ויכול להיות שהוא יגדל וילמד להיות אב טוב לשלושת הבנים" וכן "אני לא אומרת שהוא לא אדם טוב הוא יכול להיות אדם טוב. זה שהם לא מסתדרים זה לא אומר שאי אפשר לנהוג בצורה אזרחית טובה" (פ/41). ושוב "אני אבקש מבית משפט לתת לו עזרה ולא להרע איתו כיון שאני מחבבת אותו. אני מחבבת אותו כיון שאני מדברת איתו ומיעצת לו" (פ/43 ש' 5. ראו אמירות דומות בפ/44 ש' 1-3 וש' 15 ובפ/47 ש' 7). משכך מצאתי להיסמך על דבריהם של ההורים, בבחינת תמיכה לדברי המתלוננת.

13. אביה של המתלוננת העיד שבתחילת נובמבר 2015 התקשרה המתלוננת לבית ההורים ומסרה "שבעלה שוב התעלל בה, ירק עליה, סובב ושרט את ידה. והתעמר בה בצורה פיזית ומילולית" (פ/34 ש' 24-פ/35 ש' 5. ראו גם הודעתו נ/6 בש' 20-23). האב המשיך וסיפר כי הוא ורעייתו ייעצו למתלוננת לעזוב את הבית ובהמשך, כשהנאשם הגיע לביתם, נמנעו מלפתוח את הדלת, המתלוננת קראה למשטרה והוא-עצמו לקח את הילדים לחדר אחר כדי שלא ייחשפו למתרחש (פ/34 ש' 24-פ/35 ש' 5, נ/6 ש' 30). בהמשך מסר כי בתו סיפרה לו במהלך השנה שקדמה לעדותו גם על האירוע במהלכו הכה הנאשם באפה ושבר את גשר האף, ואז "סובב את האף בחזרה למקומו ואמר את נראית עכשיו יותר טוב מאשר מקודם" (פ/37 ש' 11-12). תיאור זה תואם את תיאוריה של המתלוננת אודות האירוע הנדון ואמירת הנאשם במהלכו (למשל פ/7 ש' 11). זאת, למעט בשאלת המועד: המתלוננת אמרה שהאירוע התרחש כשלוש שנים לפני עדותה - וראו הדיון בהמשך אודות יכולתה לדייק במועדים. התאמה נוספת מצויה באמירת האב לפיה ראה את המתלוננת כשבוע לאחר האירוע והבחין בחבורה בגשר האף שלה (פ/37 ש' 16). גם המתלוננת סיפרה כי הפגיעה באפה הותירה סימנים על אפה (פ/23 ש' 9-11), כי ביקרה את הוריה רק בחלוף כשבועיים מן האירוע וכי בעיתוי זה עדיין היו סימני חבלה על אפה (פ/49 ש' 8-15). אביה של המתלוננת סיפר עוד כי המתלוננת דיווחה להוריה על האירוע במהלכו שבר הנאשם "מקל על גבה", וכי לא הראתה את סימן המכה לו אך הראתה אותו לרעייתו, והוסיף שהמתלוננת נהגה לגונן על הנאשם וכך סיפרה להורים תחילה כי נפלה על המדרגות (פ/38 ש' 1-10). גם דברים אלה תומכים בתיאורי המתלוננת אודות המקרה בו שבר הנאשם את מקל המגב על גבה.

14. אמה של המתלוננת מסרה דברים ובהם התאמות נוספות לדברי המתלוננת. כך התייחסה להליך קודם שעסק בתקיפת המתלוננת וסיפרה כי המתלוננת הגיעה להוריה כשהיא חבולה וכי האם העידה בנושא בבית המשפט (פ/40). האם הוסיפה שבתה נהגה לספר לה על אירועים רבים בהם פגע בה הנאשם "תמיד היו כל כך הרבה תלונות", ובכלל זה על יריקות בפניה, שבירת מקל על גבה, ויציאת המתלוננת מביתה ללא נעליים - כולם הוזכרו גם בידי המתלוננת (פ/41). בדומה לאב, אף האם התייחסה להגעת הנאשם לביתם לאחר שהמתלוננת נמלטה אליו, וסיפרה שבמעמד זה הנאשם עמד ליד השער ו"היה מאוד אגרסיבי" (פ/42 ש' 1). בחקירתה הנגדית הוסיפה כי המתלוננת סיפרה לה גם על המקרה בו שבר הנאשם את אפה וכי

אמרה ש"הוא החזיר לה את האף למקום ואמר לה שהיא נראית יותר יפה" - נוסח שכאמור הולם את דברי המתלוננת ואת אלה של אביה (אציין שמתשובותיה של האם עלה שאינה זוכרת מתי הדבר התרחש - פ/42-43). עוד סיפרה האם שלאחר האירוע בו שבר הנאשם מקל על גב המתלוננת, הראתה לה האחרונה את החבורה שעל גבה (פ/46 ש' 8 וראו עדות המתלוננת בפ/51), וכי היא עצמה לא הייתה עדה לאירועי אלימות פיזית בין הנאשם למתלוננת - שוב בהתאמה לדבריה של האחרונה (פ/47 ופ/26). גם אמירת האם לפיה המתלוננת נהגה להגיע לביתם להתגורר בו עם ילדיה לעיתים תכופות (פ/47 ש' 14) תואמים את התמונה הכאובה ששרטטה המתלוננת בעדותה.

יש לציין כי עדותה של האם הולמת גם את הדברים שמסרה בחקירתה, נ/7. בכלל זה אמרה בחקירתה שהמתלוננת סיפרה לה בזמן אמת על אלימות מצד הנאשם (ש' 14) וכי שבר את אפה (ש' 16 - שם נרשם שהדבר בוצע בנגיחה), וכי היא עצמה לא הייתה עדה לאירועי האלימות הפיזית (ש' 29). עוד תיארה את האירוע מושא האישום החמישי ומסרה כי הנאשם ניסה ללא הצלחה להיכנס לביתם וצעק, עד שהמתלוננת התקשרה למשטרה (ש' 22). גם בהזדמנות זו מסרה שאינה שונאת את הנאשם, אך ביקשה הגנה לבתה (ש' 35-36).

אני ער לכך שהאם טענה בעדותה כי ערכה רישום על המקרים, ואף הביאה מחברת לדיון, אך כשהתבקשה להציג את הרישום על האירועים מושא האישום ולאחר חיפוש במחברת לא איתרה את הרישום הרלבנטי וענתה כי לא הביאה את כל הרישומים שברשותה. אני ער גם לפערים מסוימים שבין דבריה בחקירה לבין עדותה, וכן לדברי המתלוננת. כך למשל בשאלה האם המתלוננת פנתה לטיפול רפואי לאחר שהנאשם הכה אותו במקל המגב (פ/46 ש' 5), או בשאלה כיצד שבר הנאשם את אפה של המתלוננת: באגרוף או בנגיחה. ועם זאת, מן הנימוקים שפירטתי לעיל איני סבור כי מדובר בפערים היוורדים לשורש הגרסאות ול"גרעין הקשה" של דבריה של האם, העוסק בדיווחי המתלוננת על האלימות כלפיה בזמן אמת. אין בסוגיות אלה להביא למסקנה לפיה האם העידה דברי כזב ולהימנע מלהיסמך על דבריה בבחינת תמיכה לדברי המתלוננת.

15. תמיכה נוספת לדברי המתלוננת מצויה במסמך ת/2 הנושא את התאריך 12.8.14. המתלוננת העידה, כנזכר לעיל, שבזמן אמת פנתה לעובדת סוציאלית מקופת החולים מכבי "שאמרתי לה על אלימות במשפחה" (פ/13 ש' 7). עוד הוסיפה שהעובדת הסוציאלית "שלחה אותי לחדר מיון, המצב בבית לא היה תקין, הייתי כל הזמן בחרדות בגלל האלימות הנפשית" (שם, ש' 15). המסמך ת/2 מאשר אמירות אלה, בהיותו הפניה לחדר מיון שנתנה רופאה למתלוננת לאחר ששוחחה עם עובדת סוציאלית בשם שרית אלמליח, וזאת לצורך "עזרה מיידית של ע"ס". במסמך צוין בין היתר כי התקבל דיווח על מצב רוח "ירוד וקשה" של המתלוננת וכן כי "ידוע ברקע לגבי אלימות במשפחה". מדובר באמירות מכלי שני שאין בהן ראייה לאמיתות תכנן, אך הן מחזקות את דברי המתלוננת לפיהם מסרה לאנשי המקצוע אמירות ברוח זו, בתקופת הביניים שבין מסירת תלונתה נ/1 ובין, בחלוף שנתיים, מסירת התלונה הנוספת נ/3.

16. גם הודעתו של מר אבנר גל, ת/3, תומכת בדברי המתלוננת. גל מסר שהוא חבר של המתלוננת ושל הנאשם, וסיפר כי ביום 3.12.13 הגיע לביתם בו נכח הנאשם בלבד, וראה "בית הפוך מים על הרצפה ושולחן שבור". בהמשך הוסיף שראה גם כוס שבורה. הנאשם סיפר לו שרב עם המתלוננת אשר "לקחה את הדברים והלכה". הדבר הולם את דברי המתלוננת אודות האירוע הנדון באישום הראשון (למשל בנ/1) וסותר את אלה של הנאשם, שהכחיש את האירוע וטען כי מדובר בהמצאה וכי לא נשפכו מים במהלך ריב אלא לצורך ניקוי הבית (ת/7 ש' 37 וש' 42). בעדותו, לא ידע הנאשם לספק הסבר הולם מדוע אמר גל את הדברים הללו (פ/73 ש' 20).

17. זאת ועוד, גם דברי הנאשם, שייסקרו בהמשך, סיפקו לפרקים תמיכה לדברי המתלוננת. כך אישר כי לאחר

שהמתלוננת שברה את אפה (לטענתו בעבודה) סייע לה להחזירו למקום וכן כי האף היה חבול וכחול (פ/70). אצין כי המתלוננת לא הזכירה אירוע זה בחקירותיה ומסרה עליו, לראשונה, בעדותה. משהנאשם לא הכחיש את עצם האירוע הדבר מוסיף ומחזק את הרושם שתואר לעיל בדבר אותנטיות דברי המתלוננת אשר, מעל דוכן העדים, נזכרה בפרק נוסף במסכת הפגיעות שעברה.

הנאשם אף הוסיף ואישר כי בזמן אמת ובמפגשים בהם נכח עם גורמי רווחה טענה המתלוננת בפני אותם גורמים שהנאשם נקט כלפיה באלימות, כי היא מפחדת ממנו, שצעק עליה, ירק וקילל אותה. זאת, הגם שטען ששיקרה לאותם גורמים וזאת כדי לקבל עזרה כלכלית (פ/80). ראה זו לתלונות מצד המתלוננת בזמן אמת מחזקת את גרסת המתלוננת ומראה שלא מדובר בבדיה-בדיעבד.

18. שילוב כל אלה מביא למסקנה, לפיה דברי המתלוננת מהימנים ומשקפים אירועי אמת שחוותה.

תיאורי המתלוננת את האירועים מושא האישומים - וטענות ההגנה לפערים בתיאוריה

19. בעדותה תיארה המתלוננת את האירועים שחוותה בצורה חיה ואותנטית. ההגנה, במאמץ לכרסם במהימנותה של המתלוננת, הצביעה על פערים בתיאוריה בדגש על נתונים שלא הועלו על-ידיה מלכתחילה אלא בשלבי המשך של החקירה או בעדותה בבית המשפט.

20. בחנתי את הפערים, ואיני סבור שיש בהם לגרוע מן המסקנה הכוללת בדבר מהימנות המתלוננת. את הפערים יש להבין על רקע שניים: ראשית, כך הסבירה המתלוננת, היא מסרה את הודעותיה במשטרה (בדגש על התלונות) בלחץ רב ובחשש, לאחר תקופה בה כבשה את הדברים בליבה וכאשר הנאשם נמצא בחדר השני בתחנת המשטרה, ועל כן אפשר שהחמיצה פרטים (פ/14 ש' 22 - פ/15 ש' 1, פ/16 ש' 26, פ/20 ש' 24). עוד הסבירה, חזור והסבר לאורך עדותה, כי לאחר מסכת של התעללות שחוותה לאורך שנים ושכללה פגיעות בתדירות גבוהה, היא אינה זוכרת היטב את המועדים בהם אירע כל מקרה, ובנוסף הולכת ונזכרת בפרטים ובאירועים נוספים ככל שהזמן חולף ("כמו שאמרתי ואמשיך להגיד אני לא זוכרת תאריכים או זמנים בדיוק. כל יום שאני גרתי אצלו בבית היה לי יותר אבל אני לא יכולה להסביר מה היה אבל כל יום היה משהו, היום אזרתי אומץ" (פ/16 ש' 3-4) "כל יום עולים לי דברים חדשים שאני עברתי בשבע שנים" (פ/20 ש' 23). ראו גם פ/10 ש' 2 ופ/19, פ/13 ש' 30, פ/15 ש' 12 ופ/19, פ/49 ש' 12, פ/52 ש' 1). הסברים אלה הולמים את התרשמותי הכוללת מעדותה, ומקובלים עלי. הם מאפשרים להבין את מצבה של מי שניגשה להתלונן לאחר תקופה ממושכת במהלכה ספגה פגיעה אחר פגיעה, וכיצד ימצאו דרגות שונות של פירוט בהודעותיה תוך הרחבתו ככל שחולף הזמן. הם מאפשרים גם להבין אי-דיוקים ומידה של בלבול בפרטים שונים. לכן, אין בפערים הנדונים לגרוע מן העיקר, שבטענותיה של המתלוננת לפגיעה בה לאורך תקופה, או להצביע על ניסיון שקרי מצדה להפליל את הנאשם.

מכאן לדיון פרטני באישומים, בהיבט העובדתי (ניתוח של העבירות יבוצע בהמשך):

21. לגבי המעשים מושא האישום הראשון סיפרה המתלוננת כי לאחר שבני המשפחה חזרו מארוחת ערב אצל אמו של הנאשם, ולקראת ביקור של חברים, התלונן הנאשם כי הבית מלוכלך. המתלוננת נטלה דלי עם מים ומגב כדי לנקות, אך הנאשם כעס "וזרק את המים על הרצפה, אני נפלתי בתוך המים... הוא לקח את המגב מהידיים שלי ושבר לי אותו על הגב, כשרצתי רציתי ללכת לשירותים נפלתי בגלל המים בתוך עמוד שיש בבית וכל הרגל שלי נפתחה, נהיה לי פצע ענק. משהו כמו אחרי 5,10 דקות חברים שלי דפקו על הדלת ואמרתי להם שנפלתי" (פ/6 ש' 28 - פ/7 ש' 6). בהמשך מסרה תיאור מקביל, בו הוסיפה שהנאשם, אחרי ששפך את המים, דחף אותה בתוך המים ומסרה כי שמות החברים הם אביבית ושלמה קסוטו

(פ/18-19). עוד הבהירה כי מכת המקל הגיעה לאחר שנפלה "בתוך המים" (פ/52 ש' 17).

22. לצד מהימנותה הכללית, נתמכים תיאורים אלה של המתלוננת בעדויות הוריה שסיפרו, כמתואר לעיל, כי המתלוננת מסרה להם שהנאשם שבר מקל על גבה ואף הראתה לאם את סימני החבלה. עוד נתמכים הם בדבריו של אבנר גל, שדיון בהם נערך לעיל בפרק העוסק בתמיכה בדברי המתלוננת, ואשר סותרים את הכחשות הנאשם בנושא כמפורט שם.

23. בניסיון לערער את אמינות דברי המתלוננת, הצביעה ההגנה על שורת פערים בדבריה. בחנתי את הטענות (שחלקן הועלה בחקירתה הנגדית של המתלוננת וחלקן בסיכומי ההגנה פ/68 ש' 17 - פ/69 ש' 9). איני סבור כי מדובר בפערים שבמהות, המציגים משקל-נגד לאלמנטים שתוארו לעיל ואשר מבססים את אמינות התלונה.

למשל, ההגנה הצביעה על כך שהמתלוננת נשאלה האם נשארו סימנים בגבה ממכת המקל של המגב, והשיבה בשלילה (פ/20 ש' 1). אלא, שבהמשך העדות נשאלה המתלוננת בנושא, והסבירה כי הבינה את השאלה כמתייחסת למועד מתן העדות ולכן השיבה בשלילה, וכי "ברור שאז היו סימנים... היה לי כחול על הגב" (פ/51 ש' 18-19). המדובר בהסבר מספק וזאת בין היתר נוכח הראיות התומכות לפיהן בזמן אמת היו סימנים על גב המתלוננת. בדומה, גם אמירת המתלוננת באחת מהודעותיה כי הוכתה "במטאטא" במקום "במגב" אינה מהווה בעיני פער מהותי. זאת בין היתר בשלם לב לכך ששליטתה של המתלוננת בעברית, הגם שהיא טובה, אינה מושלמת (פ/52 ש' 8-12). טענות נוספות של ההגנה עסקו בהבדלים כאלה ואחרים בתיאור האירוע מושא האישום הראשון בידי המתלוננת בהודעותיה השונות ובבית המשפט. לעניין זה יש לזכור כי ההודעות נ/3 ונ/4 נגבו בחלוף תקופה ניכרת של כשנתיים מן ההודעות נ/1 ונ/2, וכי העדות נמסרה אף בהמשך. במצב דברים זה סביר כי התיאורים לא יהיה זהים לחלוטין. עוד איני סבור כי תיאור המקרה על ידי המתלוננת נ/1 ש' 9-11 שונה מהותית מהתיאורים שמסרה בהמשך, או כי השאלה האם המתלוננת זכרה בעת שהתלוננה בגין מה התעורר הריב שברקע האירוע הנדון, וכיצד נזכרה בכך בהודעה מאוחרת יותר, היא משמעותית. עוד איני סבור שהמתלוננת סתרה עצמה כשמסרה בעדותה שהחברים אביבית ושלמה הגיעו לאחר האירוע וראו את פציעותיה. זאת, משבחקירתה מסרה את שמותיהם ושהאירוע התרחש כשהם עמדו להגיע (נ/5 ש' 55), ולא הוסיפה והתייחסה לשאלה אם ומה ראו כשהגיעו. לבסוף, איני מוצא חוסר הגיון בטענת המתלוננת לפיה החברים חזו בפציעותיה.

כך, אין בטענות ההגנה לערער את אמינותה של המתלוננת בנוגע לאישום הנדון. עוד אציין כי ההגנה טענה בסיכומיה למחדל חקירתי בכך שאביבית ושלמה לא נחקרו. בנסיבות בהן הוצגה טענה זו לראשונה בסיכומים, מבלי שנערך ניסיון לבררה עם החוקרות שמא קיים הסבר להימנעות זו, הרי שלא ניתן לקבל את הטענה הנדונה.

24. לבסוף יצוין, כי בכתב האישום נטען שהמתלוננת נדחפה בידי הנאשם טרם פגיעת רגלה בעמוד. המתלוננת העידה אחרת: כי החליקה על המים בעת שרצה לשירותים. מטעם זה אין לייחס לנאשם את הדחיפה האמורה.

25. לגבי המעשים מושא **האישום השני** העידה המתלוננת שבבוקר האירוע הגיעה לביתה מעבודתה, ושאלה את הנאשם מדוע הילדים עדיין בפיג'מה ועוד לא בגו. הנאשם, שעסק בהכנסת כלים למדיח הכלים, נטל כוס וזרק אותה לעברה. בהמשך הפך שולחן עץ שחור שהיו עליו "זכוכיות". המתלוננת נטלה את ילדיה וברחה לאימה, שם שהתה כשבוע עד שחזרה לחיות עם הנאשם (פ/8).

האירוע (פ/17 ש' 17-20).

26. תיאורים אלה של המתלוננת הוצגו בצורה מפורטת, אחידה וחיה, בתיאור פרטים כגון מיקום המתלוננת בעת השלכת הכוס (בסלון) או מיקומם של ילדי בני הזוג. התרשמתי שמדובר בתיאור אמתי, וגם לגביהם איני סבור כי הפערים עליהם הצביעה ההגנה בסיכומיה (פ/69 ש' 10 - 24) מספיקים על מנת להשתכנע אחרת.

בהתייחס לאותם פערים, המתלוננת הסבירה כי המילים שנרשמו בהודעתה, כאילו הבן הגדול היה על הרצפה בעת האירוע, אינן מדויקות. היא סיפרה כי הבן הגדול היה על כיסא אוכל והקטן על הרצפה, ואפשר שהחוקר לא הבינה משום ש"יש לי בעיה בעברית" (פ/17). אף פער נוסף לו טענה ההגנה, שבין שימוש במונח "הפיכה" או "הרמה" של השולחן, אינו מהותי משהמתלוננת חזרה והבהירה כי החפצים שהיו על השולחן נפלו ונשברו כתוצאה מן האקט.

כך, אין בטיעוני ההגנה למנוע הסתמכות על דברי המתלוננת גם בנוגע לאישום זה.

27. ועם זאת, אחד הפערים עליו הצביעה ההגנה מספיק, לטעמי, כדי לעורר ספק בנוגע לעובדה הנטענת של השלכת כוס לעבר המתלוננת. זו מבוססת על דברי המתלוננת בעדותה ובהודעתה נ/3. אלא, שנ/3 נמסרה ביום 2.11.15, כשהאירוע עצמו התרחש בשנת 2013. ההודעה נ/1, מאידך, נמסרה בידי המתלוננת בסמוך לאירוע, כפי העולה משאלת החוקרת באותה הודעה "מה קרה היום שהגעת ויצאת בלי כלום עליך" (ש' 18). המתלוננת השיבה בתיאור של המקרה הנדון, אך לגבי הכוס טענה "הוא היה ליד המדיח טרק את הדלת של המדיח ונשברה כוס" (ש' 21).

אני ער לכך שהמתלוננת, כשעומתת עם הפער האמור, עמדה על כך שהנאשם השליך כוס לעברה, ולא זכרה מדוע לא מסרה זאת לחוקרים בעת שנגבתה ההודעה נ/1. איני סבור שדי בפער האמור כדי לגרוע ממהימנותה הכוללת של גרסתה, בשים לב לאופיה של נ/1 כסקירה תמציתית של מספר אירועים בידי מי שהגיעה בסערת נפש לתחנת המשטרה כדי להתלונן והעידה כדבריה בלחץ ובחשש. על רקע זה אני מקבל שייתכן כי בנ/1 לא מסרה המתלוננת פירוט מלא. ועם זאת, נוכח הזהירות המתחייבת במשפט פלילי והיות שכאן אין מדובר בהעדרם של פרטים בנ/1 ובמסירתם בידי המתלוננת בהמשך אלא בתיאור פוזיטיבי של דרך אחרת לשבירת הכוס, סבורני שהנאשם זכאי ליהנות מן הספק באשר לעובדה הנדונה. כפי שאפרט בהמשך, היות שלנאשם יוחס ניסיון תקיפה על בסיס עובדה זו, יש לזכותו מן האישום הנדון.

28. בנוגע לאישום השלישי, סיפרה המתלוננת בתחילת עדותה כי בעקבות ויכוח כינה אותה הנאשם "זונה", היא השיבה "אז מה אני זונה" ואז שם הנאשם ידו על איבר מינה "מאוד חזק" והיא נפלה על המיטה. זאת, בנוכחות בנם הגדול (פ/9). בהמשך נדרשה שוב לאירוע ומסרה תיאור מקביל אך מפורט יותר תוך שסיפרה כי הנאשם השפילה וכינה אותה "זונה", אישרה ש"גם אני אמרתי משהו לא במקום" ומסרה כי הנאשם אחז באיבר מינה, היא נפלה על המיטה ו"בזמן הזה אני אומרת לו שזה מאוד כואב" וזאת לעיני בנם הגדול (פ/10 ש' 19-25). גם בחקירתה הנגדית סיפרה שאחזת הנאשם באיבר מינה הייתה חזקה מאוד (פ/15 ש' 25), וכפי שצינתי לעיל הפגינה את כנותה כאשר הסגור שאלה כמה פעמים אחז הנאשם באיבר מינה והיא השיבה שפעם אחת בלבד, באירוע הנדון (פ/16 ש' 7). בדומה, בהמשך החקירה הנגדית, לאחר שתיארה כיצד אחז הנאשם בצווארה כדי שלא תוכל לקום מהמיטה, נשאלה האם הנאשם חנק אותה. היא לא הפריזה בתגובה, אלא השיבה "לא חנק. אבל תפס בצורה שלא אוכל לקום מהמיטה" (פ/17). עדותה בנושא הייתה מוחשית וחיה, ובין היתר תיארה כיצד חשה חרדה לנוכח הסיטואציה הכואבת והמשפילה, אישרה שאינה זוכרת את המילים המדויקות שהוחלפו, אך בד-בבד עמדה על תיאור האחיזה בה, הכאב

שחשה והתמונה של בנה הגדול המביט במעשים (שם).

29. ההגנה הצביעה על פערים בדברי המתלוננת גם בנוגע לאישום זה (בין היתר בסיכומיה פ/69 ש' 24- פ/70 ש' 16). בהודעתה נ/3 טענה המתלוננת כי האירוע התרחש "לפני שבועיים" מן האירוע מושא האישום החמישי (ש' 31, ראו גם נ/4 עמ' 1), ובבית המשפט שאל אותה עו"ד רפאלי האם הדבר ארע יום-יומיים לפני אותו אירוע והיא השיבה בחיוב (פ/15 ש' 32). בדומה, בהודעתה נ/3 טענה שנמנעה מלהתלונן במשטרה כי חששה והיה לילה והילדים ישנו, בעוד שבעדותה טענה כי דובר בשעת בוקר "מה שאני זוכרת". ההגנה טענה אף כי המתלוננת כשלה במיקום האירוע בתוך רצף כרונולוגי (ראו טיעונה בפ/69 ש' 24-28). בנוסף, בעדותה המתלוננת הוסיפה את תיאור אחיזת הנאשם בה כדי שלא תתרומם מן המיטה, כנזכר לעיל, וכן כי בנה חזה באירוע. זאת ועוד, נ/3 סיפרה המתלוננת שקודם להתרחשות בחדרה ולאחיזה באיבר המין, חסם הנאשם את דרכה החוצה מן המטבח באמצעות שולחן. אלמנט זה נכלל באישום הנדון. בעדותה, מנגד, תיארה המתלוננת אלמנט זה כאירוע שקדם למקרה מושא האישום הרביעי (פ/10 ש' 5-13).

בחנתי פערים אלה, אך איני סבור שיש בהם כדי לגרוע מאמינות הדברים שמסרה המתלוננת ככלל, ובנוגע לאישום הנדון בפרט, או לבסס מניעה לקבלם. האקט הבוטה של אחיזה כואבת באיבר המין ודחיפתה למיטה נחקק בזיכרונה של המתלוננת, והיא חזרה ותיארה אותו הן בחקירת המשטרה (נ/3 ו-נ/4) והן בעדותה, בצורה מוחשית ומשכנעת. כפי שכבר ציינתי, המתלוננת חזרה ומסרה כי אינה זוכרת את המועדים המדויקים נוכח חלוף הזמן וריבוי הפגיעות בה, וגם בנוגע לפער הנזכר לעיל באשר למועד המדויק של ההתרחשות חזרה על הסבר זה והוסיפה "אני לא יכולה להסביר מה היה אבל כל יום היה משהו, היום אזרתי אומץ" (פ/16 ש' 3). איני סבור כי ההבדלים המסוימים שבין תיאורי האירוע שנמסרו על ידה בהזדמנויות שונות (ראו טיעוני ההגנה בפ/70 ש' 4-16) מצביעים על כך שבדתה את הדברים מליבה. אוסיף, אשר לשאלה האם האירוע היה בבוקר או בלילה, כי המתלוננת מסרה את התשובה הרלבנטית בעדותה בצורה מסויגת, תוך שהיא מתייחסת במקביל למספר אירועים באופן שמקשה לראות בכך אמירה מוצקה המבססת פער מהותי (ראו פ/52-53 ובלשונוה שם "אני לא זוכרת. אני צריכה לראות מה אמרתי, יש הרבה אירועים"). זאת ועוד, בנוגע להתרחשות במטבח, אפשר כי בחלוף הזמן ובריבוי האירועים שגתה וייחסה התרחשות זו לאישום הרביעי במקום לשלישי. אני סבור אף, שוב ברוח הזהירות הנדרשת בהכרעה באישום פלילי, כי נוכח שגגה זו אין להרשיע את הנאשם בנוגע להתרחשות במטבח כחלק מהאישום השלישי. ועם זאת, איני סבור כי יש בפערים אלה להראות שהמתלוננת שיקרה בנוגע להתרחשות הנוגעת לאחיזת הנאשם באיבר מינה, או בדתה אותה מליבה. אני מאמץ, אפוא, את תיאורה בנוגע להתרחשות זו.

30. אשר לאישום הרביעי, סיפרה המתלוננת בחקירה הראשית שכאשר שבה מן הגן של בנה הנאשם דיבר אליה לא יפה, פתח את הדלת ודחף אותה החוצה כשהיא ללא נעליים. לאחר שדפקה על הדלת פתח אותה, היא לקחה את הבן הקטן ואת נעליה והלכה לחברה (פ/10 ש' 12). בנוגע לאיום הנטען אמרה כי אינה זוכרת אם נאמר באותו מעמד, אך הדגישה שנאמר מספר פעמים וחזרה על הנוסח (שם, ש' 15). בחקירתה הנגדית עמדה על כך שמדובר בתיאור אמת, לפיו הנאשם דחף אותה החוצה לאחר שירק עליה וזאת ללא נעליים, ושבה על תשובתה לפיה האיום נאמר בפועל, מספר פעמים, אך אינה זוכרת בדיוק מתי נאמר "אני זוכרת את האירועים אבל לא זוכרת בדיוק מתי" (פ/15). יצוין כי בעת שנחקרה בסמוך לאירוע, בהודעתה נ/4, סיפרה המתלוננת כי האיום נאמר באותו מעמד מושא האישום הרביעי (עמ' 2 ש' 6-9). אני מוצא לקבל תיאור זה, שנמסר כאשר זכרונה של המתלוננת את האירוע היה "טרי", מה עוד שאמירותיה בעדות אינן סותרות את אלה שבנ/4.

31. גם בהקשר לאישום זה טוענת ההגנה לפערים בדברי המתלוננת, שרובם עוסק בקשייה לדייק בזמנים ובהוספת פרטים בהודעתה השניה בנושא, נ/4, בהשוואה להודעה הראשונה בנושא, נ/3. כך הפרטים אודות דחיפת המתלוננת החוצה ללא נעליים, ושתי יריקות עליה לפני ואחרי שלקחה את ילדיה לגן. המתלוננת נדרשה לפערים אלה בחקירתה הנגדית, ובתגובה לא שללה שלא מסרה את הפרטים בהזדמנות הראשונה, אך הסבירה כי הגיעה להתלונן לאחר תקופה של סבל, כשהיא לחוצה והנאשם נמצא בחדר השני ואפשר שלכן השמיטה את הפרטים. הסבר זה הולם את התרשמותי הכוללת מעדותה וממאפייני חקירותיה, כמפורט לעיל, ועל כן אני מקבלו. אשר לטענת ההגנה כי קיים פער נוסף, בשאלה האם הילדים היו עדים למריבה, בנושא זה אני מקבל את עמדת ההגנה. בהודעה נ/4 (עמ' 1) סיפרה המתלוננת כי חלק ראשון של המריבה עם הנאשם היה לעיני הילדים, אך כי לאחר מכן לקחה את הילדים לגן ושבה לדירה, שאז התחדשה המריבה במעשים מושא האישום. עוד הזכירה כי במהלך מעשים אלה נטלה את התינוק הקטן, וכי בשני חלקי המריבה הנאשם ירק עליה. על דברים אלה חזרה בעדותה (פ/14-15). לא מדובר אפוא בהבדל מהותי בגרסאות. עוד אני מקבל כי בהודעתה נ/3 לא הזכירה המתלוננת את האיום כלפיה (ראו ש' 104).

32. סוגיה נוספת הינה כדלקמן: המתלוננת טענה בהודעתה נ/4 (ש' 12) כי בבוקר האירוע וטרם לקחה את הילדים לגן הנאשם גם הכה אותה. בעדותה נשאלה האם המכות הותירו סימנים והשיבה שהיו סימני שריטות ביד ודם על המכנסיים. עוד טענה כי הראתה את הסימנים לחוקרת שהגיעה למקלט בו שהתה ו"שאלתי במשטרה אם רוצים לקחת תמונות" ונענתה בשלילה (פ/25).

לאמירתה של המתלוננת אודות חבלות שספגה באירוע הנדון נמצאה תמיכה בעדות אביה, שסיפר כי ראה חבורות על ידיה הגם שלא ראה כתמי דם (פ/38). ועם זאת, חלקה השני של האמירה לא תאם לעדויותיהן של מספר חוקרות שהתייצבו לעדות. חוקרת המשטרה דנה טאסה העידה כי אינה זוכרת את חקירת המתלוננת על ידה, כי אם הייתה רואה סימנים הייתה מציינת זאת וכי אם מתלוננת אינה מספרת שיש לה סימנים היא אינה מבקשת ממנה להוריד בגדים כדי לבדוק (פ/60-61). חוקרת נוספת בשם מור אדרי מסרה שבזמן גביית העדות במקלט המתלוננת לא טענה או הראתה לה סימנים (פ/61-63). דברים דומים מסרה החוקרת צליל דניאל (פ/63-64).

בעדויות החוקרות אין לשלול כי המתלוננת נחבלה (ולא הראתה זאת לחוקרות), דבר שכאמור נתמך בעדות האב. ועם זאת, אין עוררין כי המתלוננת לא דייקה בדבריה אודות שיחותיה עם החוקרות. אלא, שאני סבור כי יש בכך "לצבוע" את כל גרסתה בצבעי כזב. אזכיר בהקשר זה את קביעתו של בית המשפט העליון בפרשה אחרת, שגם בה עלו תמיהות לגבי גרסתה של מתלוננת. הבחינה, כך נפסק, צריכה להתייחס לגרעין הקשה של התיאור בשים לב לטיב האישום, ואין בכל תמיהה או פרט מוקשה כדי להפוך את הגרסה כולה לשקרית:

"התמיהות שעלו אינן מהותיות ליסוד העיקרי לאשמה שהשנוי במחלוקת - היעדר הסכמתה של המתלוננת. הנמצאות בשוליה של שאלה זו,

לעיקרה תמיהות שהועלו ישנו הסברה מתיישבעם התשתית הראייתית שזכתה לאמון הערכאה הדיונית. אפילו נותרה אי-וודאות מסוימת לגבי הסברים שניתנו,

אין בכך כדי להעמיד ספק סביר ביחס ליסוד היעדר הסכמתה של המתלוננת למעשה המינישבו צעבה.

הגרעין הקשה של היעדר הסכמה המוכחמה תנהגותה של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע,

והוא מאפיל בעוצמתו על מוזרויות מסוימות בהתנהגותה על פרטים שונים שוליים, שאפשר שנותרוסות מיסובלתי ברוים.

פרטים אלה - בינלאחד בנפרד ובין במצטרף

אינם בעליות וקומושקל המגבשים ספק סביר בעוצמה מספקת שישבה כדי לערער את המערכת העובדתית שהוכח,

המעמיד מסקנה חד-משמעית בדבר היעדר הסכמתה של המתלוננת לקשר המיני עם המערער.

ענין זה נופל לגדר אותם מקרים בהם, אלו פרטים מוקשים במערך הנסיבות האופף את האירוע, אינן בהם כדילקעקע את המסקנה מפלילה" (ענין **וקנין** הנזכר לעיל, פס' 64. ההדגשה הוספה)

כך גם במקרה בו אנו עוסקים: כישלונה של המתלוננת באמירה לענין שיחתה עם החוקרות ניצב למול מכלול של אלמנטים התומכים במהימנות דבריה, כמפורט לעיל. איני סבור שיש בו לקעקע את גרסתה באשר לאירועים שחוותה.

עדות הנאשם

33. זו לא הותירה רושם אמין. הנאשם הקדיש נתח נכבד מדבריו להטחת האשמות במתלוננת, תוך שהוא מציג הסברים משתנים וסותרים לשאלה מדוע תעליל עליו. הנאשם ביקש לצייר בדבריו את המתלוננת כמי שהזתה את האירועים מושא תלונתה בשל מצבה הנפשי, ובד-בבד טען כי תלונתה הן תוצר של שקרים, של מנטליות זרה או של ניסיון לפנות למשטרה כמוצא ממצוקותיה. הדברים נאמרו, לעיתים, בהיסוס, ללא יכולת להציג להם תמיכה, ותוך מאמץ בולט של הנאשם להשחיר את פניה של המתלוננת ולהאדיר עצמו כבן זוג תומך ואכפתי. מאמץ, שהלך והתפתח ככל שנקרו ההזדמנויות בדרכו של הנאשם תוך יצירת רושם בולט של הגזמה וכזב.

34. ברוח זו, פתח הנאשם את עדותו בתיאור המצב הכלכלי הקשה אליו נקלעה משפחתו, תוך שהוא טוען כי מצבה הנפשי של המתלוננת "הלך והתדרדר" בעוד שהוא-עצמו עשה כל מאמץ לקיים את משפחתו. כשנשאל אודות יחסיהם טען שהבליג על רבים ממעשי המתלוננת, אך כשביצעה "גניבות של כרטיסי אשראי בלי לידע" לא יכול היה עוד להבליג. עוד טען שהמתלוננת לקתה לפרקים בדיכאון ובזבזה את כספי בני הזוג "רצתה הרבה אוכל בבית כנראה זה בא מהאבא מהמציאות שחיו בא (השגגה במקור), לגונן על אוכל" (פ/68). כשנשאל מדוע טען לגניבות מצדה, התחוורה ההפרזה שבדבריו כאשר לא ידע להצביע על גניבות והשיב כי המתלוננת עשתה "דברים מוזרים" וסירבה לצמצם בהוצאות. הנאשם חזר והדגיש כי "המנטליות" של המתלוננת והוריה היא "שונה".

כשנשאל הנאשם אודות האירועים מושא האישום הכחיש, תחילה, שננקטה אלימות בין בני הזוג או כי היו יריקות, וטען שדובר בוויכוחים מילוליים בלבד כאשר המתלוננת הייתה הדומיננטית ו"עוינת" כלפיו. כשהתבקש להסביר מדוע תטען המתלוננת לאירועים שכאלה אם לא התרחשו, השיב כי "הדמיון והמציאות הם שני דברים שונים ברגע שאדם נכנס למצב, זה ההבדל במנטליות ביננו לבינם, המציאות הישראלית מאוד מלחיצה, כשאדם בלחץ הוא נוטה לפתח דברים שהוא רואה שלא בהכרח קרו". בהמשך הוסיף שהמתלוננת בודה את הדברים וכי במצבי לחץ וויכוח עמו, המתלוננת "הייתה נוטת (השגגה במקור) לפתח את הדמיון" (פ/69). גם לגבי המעשים מושא האישום השני טען שדובר אך בוויכוח מילולי, כי כוס נשברה בתוך מדיח הכלים והכחיש ששבר שולחן תוך שטען כי "היו לנו באותו זמן שיפוצים היו הרבה שולחנות שבורים". אשר לאישום הראשון טען שלא התרחשו דברים מעין אלה וכי הוא זוכר מקרה בו לא נכח בבית וכשחזר המתלוננת סיפרה לו שקרה לה משהו, אך אינו יכול להתייחס לכך משום שחלף זמן. כשנשאל על הפגיעה שתיארה המתלוננת באפה, אישר שאפה נשבר אך טען שזה קרה במקום עבודתה, ושהמתלוננת "ביקשה ממני לעזור לה, היא חזרה הביתה עם האף שבור והייתי צריך לעזור לה להחזיר לה את העצם למקום". כשנשאל כיצד טיפל באף שבור נסוג וטען כי "זה לא רע כמו שזה נשמע" וכי דובר אך בחבלה באף "ואז ראיתי שזה לא במקום, ישרתי לה את זה" (פ/70). הוא טען שוב שהמתלוננת "בודה הרבה דברים" וכשהתבקש להסביר מדוע תבדה רעיותו האשמות כלפיו טען "שזאת שאלה

מעניינת... אני תמיד עוזר לה, יש לה בעיות, בעיות נפשיות. זה קשור לדברים שהיא עברה בילדות" ורמז כי המתלוננת נפגעה בגיל צעיר. הוא נשאל האם פנתה לטיפול נפשי, והשיב שהמליץ לה לעשות כן והוא חושב שפנתה אך "לא הלכתי איתה אף פעם, יש דברים אחרים שמעניינים אותי, לא חשבתי שזה הדבר הנכון להיכנס איתה לנושא הנפשי כי לא רציתי שזה יעמיק עלינו בתור זוג". לציין כי טרם תשובה זו הציג עצמו הנאשם כבן-זוג מסייע, תומך ואכפתי, דבר המקשה להבין את אמירתו לפיה "יש דברים אחרים שמעניינים אותי" ואת העדרו של כל ידע, ולו בסיסי ביותר, אצל הנאשם בנוגע לטיפול הנפשי במתלוננת. ניסיונותיו לספק תמיכה לטענותיו בדבר מצבה הנפשי הירוד של המתלוננת המשיכו בצורה בלתי משכנעת וללא יכולת לנקוב בפרטים ברורים. בכלל זה טען כי פנתה לעזרה אך לא ידע להצביע למי. הוא סיפר שדובר במספר מקומות "אחד הגורם הקרוב ביותר לבית אחרי זה הפנייה למקום פרטי. קופת החולים הקרובה למקום מגורים, אח"כ למקום...". הדברים נאמרו בצורה ממנה ניכר היה שהנאשם אינו מציג פרטים שבידיעתו. ושוב הציג עצמו כמעורב: "זה בשנה האחרונה הרגשתי שאנחנו צריכים את זה, שאנחנו צריכים עזרה בנושא הנפשי, נתנו לה כדורים, היא לא הייתה עקבית איתם, הייתה לוקחת לא לוקחת...". כשנשאל האם ראה את המתלוננת נוטלת כדורים השיב בחיוב והוסיף, לראשונה, כי הייתה נוטלת מן הכדורים של הנאשם שנועדו לשיכוך כאבים "מה שהייתה טעות, כי הם נגד כאבים חזקים עם פגיעות שונות ולא למקרים מהסוג שלה. רופאי משפחה המליצו לה לקחת מהכדורים שלי ואני הבנתי שזה לא המצב שלה" (פ/71).

35. בחקירה הנגדית המשיך הנאשם והתקשה להסביר את תלונותיה של רעייתו נגדו. הפעם לא טען כי הזתה את האירועים, אלא כי התלוננה בניסיון לברוח ממצוקותיה וזאת משום שמשפחתה לא קיבלה אותה. הדבר נבע לשיטתו מ"קריזות, עצבים, עליות ומורדות, חוסר שקט, כישלונות שלה באי ההצלחות שלה... בזה שהיא לא מצאה מקומות עבודה". לדידו, המתלוננת ראתה במשטרה גורם טיפולי או מקום מפלט, ונלחצה מן החוקר ולכן "מתחילה לרשום" את האירועים. הוא התבקש להסביר מדוע, אם ביקשה מפלט, בחרה להתלונן נגדו דווקא, והשיב כי הוא האדם הכי קרוב אליה (פ/72). מובן שאין בתשובה הסבר לשאלה. בהתייחס לאישום הראשון טען, לראשונה, כי המתלוננת היא ששפכה מים ושברה שולחן. כשנשאל מדוע לא טען זאת בחקירותיו (בהן הכחיש, כפי שכבר צוין, שפיכת מים במהלך עימות) השיב תחילה שלא רצה להסלים את המצב שכן "גבר מגונן על הבית יותר מהאישה" (פ/73), אך בהמשך טען שלא סיפר זאת למשטרה משום שלא ייחס לכך חשיבות (פ/74 ש' 4). עוד לא ידע להסביר את אמירותיו של חברו אבנר גל בנושא, אמירות שנסקרו לעיל (פ/73 ש' 20).

בשלב זה העלה הנאשם הסבר נוסף לתלונותיה של המתלוננת, לפיו היא מעוניינת להוציאו מדירתם "היא רוצה את הבית". כשנשאל האם היא מעוניינת בכסף השיב בשלילה, וכי הדבר נוגע ל"לחץ, טריטוריה, שליטה" (פ/74). כשנשאל אודות האישום השלישי הגיב בחיך, טען שהוא במבוכה וזעזוע ו"זה משהו שהוא לא הגיוני בכלל". עוד טען שהמתלוננת טענה שאביה נגע בה ו"סיפרה בחדרי חדרים שהיו לה עוד מקרים" (שם).

קשיי הנאשם לבסס את טענותיו המשיכו כאשר התובעת ביקשה ממנו להציג תמיכה לטענתו שהמתלוננת סובלת מהזיות. תחילה התחמק "הזיות ספציפיות?" וכשהשאלה חזרה על עצמה השיב "אני לא מאבחן, אני לא רופא, אני יכול לומר לך שזה היה בחלוף רגעים". השאלה חזרה בשלישית ואז השיב שברשותו "תיעוד לכדורים פסיכיאטריים כן... האם היא אובחנה? בזה לא רציתי להתערב". אזכיר שקודם לכן טען הנאשם שרופאי משפחה המליצו למתלוננת ליטול את הכדורים שלו, שלא מיועדים לבעיות פסיכיאטריות אלא לשיכוך כאבים.

העדות אופיינה אפוא בניצול הזדמנויות מצדו של הנאשם במענה לשאלות, כדי להעצים את טענותיו כנגד המתלוננת ולהשחיר את פניה. ניסיון דומה התרחש כשהנאשם נשאל האם התלונן נגד המתלוננת במשטרה, או

ניסה להרחיק את ילדיו ממנה. תחילה השיב שהיו מקרים בהם "הייתי לוקח את עצמי". כשהשאלה חזרה על עצמה סיפר שלא התלונן, אך היו מקרים בהם הרחיק את הילדים בגלל התפרצויות זעם של המתלוננת. ככל שהתקדמו תשובותיו בנושא הלך הנאשם והסלים את תיאוריו, ובכלל זה טען שהמתלוננת הכתה את ילדיה בישבן "סימני אלימות קשים" וכי לא סיכנה אותו אך סיכנה את עצמה ואת הילדים (פ/75 - והשוו לאמירותיו בחקירה ת/9 ש' 58 לפיהן המתלוננת אינה אלימה ומאידיך לנ/8 בו טען שסימני חבורות נגרמו לו בידי המתלוננת שנוהגת לבעוט בו). בהמשך טען כי המתלוננת הייתה אלימה גם כלפיו, וזאת בניגוד לתשובותיו בחקירה הראשית לפיהן לא הייתה אלימות בין בני הזוג. כשנשאל האם פנה למשטרה כדי לגונן על עצמו ועל ילדיו בפני המתלוננת האלימה, טען תחילה שלא עשה כן משום שאינו מעוניין לערב גורמים חיצוניים, ובהמשך שינה טעמו וטען ש"היו מקרים שהתקשרנו למשטרה אבל לא הגשנו תלונה, השוטרים רק הגיעו והיא נרגעה" (פ/76).

הנאשם המשיך וסיפק הסברים לא משכנעים בסוגיה נוספת: הוא טען שעל כתב הערבות מושא האישום החמישי חתם מבלי לדעת במה מדובר ומבלי שסיפק למשטרה כל מידע. אז נשאל כיצד, אפוא, ידע הקצין הממונה לציין על גבי המסמך את הכתובות המופיעות עליו, שהן כתובות של קרוביו של הנאשם בנווה ארז ושל הוריו ברחוב אוהל שלמה. את הכתובת הראשונה הסביר הנאשם בכך שדודתו באה לשחררו בערבות, אך באשר לכתובת השנייה לא ידע לספק הסבר. הוא השתהה בתשובתו ולבסוף אמר "אני לא חושב שזה רלוונטי. בטח שזה לא קשור אליי" (פ/78 ש' 24).

בפני הנאשם הוטח כי בוויכוחים עם המתלוננת הוא הרים את קולו. הוא השיב תחילה כי עשה כן משום שאינו שומע טוב באוזן אחת. כשנשאל מדוע אינו מרים את קולו בבית המשפט השיב שיש שקט באולם. אז הוצג בפניו שגם בשיחות עם גורמי הרווחה הרים את קולו. הוא לא הכחיש וענה כי לשכת הרווחה התייחסה אליו בזלזול ושגתה בטיפול בילדיו (פ/79-80). במסגרת זו הוסיף ואישר כי רעייתו טענה בפני גורמי הרווחה שנקט כלפיה באלימות. תחילה טען שעשתה זאת כי "היא לא יכולה לקבל כלום מהרווחה אם אין אלימות", בהמשך נשאל האם אמרה שמכים אותה כדי לקבל הנחה בגנים והשיב "זה לא רלוונטי... זה לא קשור..." והוסיף שהמתלוננת שיקרה בלשכת הרווחה (פ/80).

36. עדותו של הנאשם הייתה רוויה, אפוא, בקשיים. ניכר בה ניסיון כוזב ומוגזם להשחיר את פניה של המתלוננת ולהציגה כמי שסובלת ממצב נפשי ירוד עד כדי הזיות, גונבת, משקרת, מכה את ילדיה ועוד. יצוין כי מהלך זה החל כבר בחקירותיו של הנאשם במשטרה, בהן טען בין היתר שהמתלוננת "מרימה עלי סכינים וביצים", סובלת מ"בעיות נפשיות קשות" ומטופלת ב"תרופות פסיכיאטריות קשות" (ת/9 עמ' 2). הסבריו לתלונותיה שנעו בין הזיות, לבדיות, למנטליות זרה, וכן לניסיון למצוא במשטרה מפלט ממצוקותיה, היו בלתי אמינים. הוא התקשה לבססם, וכשל במסגרת זו באמירות לא משכנעות בהן ניסה לייחס למתלוננת נטילה של תרופות פסיכיאטריות (ולחלופין של תרופות לא מתאימות לשיכוך כאבים), הציג רמזים כלליים אודות מצוקות וטיפולם שעברה, והוסיף והציג פער שקשה לקבלו בין שרטוט של דמותו כבן זוג אכפתי, קרוב ומסייע לבין חוסר עניין מצדו בטיפול במתלוננת וחוסר יכולת לספק פירוט מינימלי אודותיו. בדבריו עבר גם בין הכחשת אלימות בין בני הזוג, לטענה לאלימות בה נקטה המתלוננת כלפי ילדיה, ולבסוף לטענה לפיה פגעה גם בו.

כל אלה מצטברים לכדי חוסר יכולת להאמין לנאשם.

אמו של הנאשם

37. אמו של הנאשם טענה בעדותה שכשבוועיים לפני יום 3.11.15 התקשר אליה בנה וסיפר לה שהמתלוננת

"מרימה סכין וצועקת ומשתוללת עם סכין והילדים פוחדים". היא הגיעה למקום וראתה את המתלוננת "בוכה רועדת עמדה עם הגב והסכין אחרי הגב שלה". העדה הציעה למתלוננת לקחתה לבית חולים והמתלוננת השיבה בחיוב, רעדה ובכתה. העדה ירדה עם המתלוננת מטה, הרגיעה אותה והנחתה אותה ואת הנאשם לאפשר למתלוננת לחזור לדירה ולנוח בחדרה.

38. איני יכול לקבל עדות זו. ניכר בה ניסיון של העדה לסייע לבנה באמצעות השחרת פניה של המתלוננת, בתרחיש שנדון לעיל ובטענות לפיהן המתלוננת הכתה את ילדיה. העדה אישרה כי לאחר עדותה של המתלוננת קיבלה מידי הנאשם את פרטוקולי העדות וקראה אותם. היא אף התייחסה בעדותה לאמירות של המתלוננת כלפיה שלדידה היו שקריות (פ/66 ש' 13-9). יצוין שהעדה זומנה כעדת תביעה, אך אין בכך להפוך את דבריה באופן "אוטומטי" לאמינים, כפי שהוצע בידי ההגנה במסמך שהגישה ביום 23.5.16.

חשוב מכך, התרחיש שתיארה העדה אינו יכול להתקבל. הוא לא נטען כלל בידי בנה, הנאשם, בעדותו - ויוזכר, כי לפי תרחיש זה הנאשם היה חלק מן ההתרחשות. לעיל הוספתי וסקרתי גרסאות שונות שהציג בשאלה האם המתלוננת נקטה באלימות כלשהי, לרבות אמירות לפיהן לא נקטה כלל באלימות ואמירות הפוכות. אין זה סביר כי במהלך זה ולמרות שלא חסך בפרטים אודות כישלונות המתלוננת "שכח" הנאשם לציין אירוע כה משמעותי ומסוכן. ההגנה גם לא הציגה בפני המתלוננת את התרחיש האמור בחקירתה הנגדית, על מנת לקבל את התייחסותה.

בנוסף, התרחיש הוצג על ידי העדה בצורה בלתי אחידה ומופרזת. כך, אחרי הצגתו בלשון הנזכרת לעיל בראשית עדותה (פ/65), וכשנדרשה לו בשנית הוסיפה, בניסיון בולט להעצים את ההתרחשות, שכשנכנסה לבית "הילדים אמרו לי סבתא אמא לקחה סכין ואמרה אני זונה אני זונה" (פ/66 ש' 4). בהמשך עדותה שינתה שוב את התיאור, והפעם גרסה כי לא נכדיה, אלא בנה הוא שסיפר לה, עוד טרם הגיעה לדירה, שהמתלוננת "מרימה סכין רצה אחרינו בבית וצועקת אני זונה אני זונה" (פ/67 ש' 22). ההדגשה הוספה. עוד בגרסה זו טענה, בניגוד לדבריה הקודמים, שרק אחרי שירדה עם המתלוננת למטה מן הדירה הציעה לה להתאשפז, ושהמתלוננת ענתה ראשית בחיוב אך בהמשך נמלכה בדעתה.

39. לבסוף, התמיהה שנעורה למשמע הדברים היא כיצד העדה, אמו של הנאשם וסבתם של ילדיו, לאחר אירוע בו לטענתה המתלוננת רדפה אחר בנה ונכדיה עם סכין ולמרות רמיזותיה לפיהן למתלוננת בעיות נפשיות (פ/68 ש' 1-4), הסתפקה בהרגעת המתלוננת ונסעה לדרכה תוך שהיא מנחה את המתלוננת לחזור לבית ובו הנאשם ושלושת ילדיו הקטנים. כשהתבקשה להסביר כיצד הציבה את נכדיה ובנה בסכנה שכזו, השיבה שהמתלוננת נרגעה ו"אמרה שהיא בסדר. לא חשבתי על זה באמת" (פ/68 ש' 8).

40. שילוב כל אלה והצפייה בעדות הנדונה הביאוני למסקנה לפיה דובר בעדותה של מי שביקשה לסייע לנאשם, בהצגת תרחיש כוזב. לא ניתן להסתמך על עדות זו.

ניתוח האישומים והכרעה

האישומים הראשון עד הרביעי

41. מן הטעמים שפורטו לעיל אני קובע כי העובדות הנטענות באישום הראשון שבכתב האישום הוכחו, למעט הטענה לדחיפת המתלוננת בידי הנאשם. גם בלעדיה יש באירוע זה, בדגש על הכאת המתלוננת במקל, כדי לגבש את תקיפתה בידי הנאשם, הן במישור העובדתי והן במישור היסוד הנפשי. זאת, מכוח החזקה שלא נסתרה לפיה אדם מודע לטיב מעשיו. לכן, יש להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוגו, המיוחסת לו

באישום זה.

42. אשר לאישום השני, מן הטעמים שצוינו לעיל אין להרשיע את הנאשם בהשלכת כוס לעבר המתלוננת. אין די בהפיכת השולחן על ידו כדי לבסס ניסיון לתקיפת המתלוננת וזאת משלא נטען באישום, או בעדות המתלוננת, כי השולחן נהפך באופן שעלול היה לסכן את המתלוננת. משכך, יש לזכות את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו באישום זה.

43. אשר לאישום השלישי, מן הטעמים שפורטו לעיל אין לייחס לנאשם את האקט של חסימת דרכה של המתלוננת בשולחן ביציאה מן המטבח בנוגע לאישום זה. ועם זאת, המשך ההתרחשות הוכח, בדגש על דחיפת המתלוננת בידי הנאשם למיטה בחדרה ואחיזה מכאיבה באיבר מינה תוך שהיא זועקת ומבקש ממנו לחדול. יש בכך לגבש את העבירה הנטענת של תקיפת בת זוג, הן במישור העובדתי והן במישור הנפשי וזאת מכוח החזקה שלא נסתרה לפיה אדם מודע לטיב מעשיו.

44. אשר לאישום הרביעי, גם זה הוכח כפי שפורט לעיל. האיום שהשמיע הנאשם ברור ומוחשי, וכעולה מהודעות המתלוננת אף הניב פחד ניכר שלה מפני הנאשם ובקשה מן החוקרת להגיע למקלט לנשים מוכות (למשל נ/3 עמ' 4). בוסס גם כי הנאשם דחף את המתלוננת אל מחוץ לביתה כשהיא יחפה וירק עליה, התנהגות שעונה לדרישותיה של עבירת התקיפה (וראו הגדרת המונח בסעיף 378 לחוק העונשין). משכך, יש להרשיע את הנאשם גם בעבירות המיוחסות לו באישום זה.

האישום החמישי

45. התנהלות הנאשם באישום זה הוכחה, כשגם במישור זה ניכרה מהימנות המתלוננת. היא מסרה כי הנאשם הגיע ביום 2.11.15 לבית הוריה, בו שהתה עם הילדים לאחר שעזבה את הדירה המשותפת. הנאשם צרח את שמותיהם של הילדים מבעד לדלת והיא נמנעה מלפתוח והתקשרה למשטרה (פ/10-פ/11). דברים מקבילים מסרו אביה ואמה (פ/35 ש' 4-5, פ/41 ש' 24 - פ/42 ש' 2). מדבריהם עולה התנהלות מאיימת של הנאשם, שהניעה את המתלוננת הן להתקשר למשטרה והן להימלט עם ילדיה למקלט.

46. ועם זאת, העבירה המיוחסת באישום זה היא עבירה של הפרת הוראה חוקית, שעניינה במגבלות שהוטלו על הנאשם בכתב הערובה ת/6א.

47. בפתח הדיון בכתב הערובה אציין, כי איני מקבל את ניסיונות הנאשם להתנער ממסמך זה או לטעון שלא הבין את תכנו, כמצוין לעיל. יצוין שבהודעתו בנושא, ת/9, אישר שחתם על כתב ערבות לפיו הוא במעצר בית, וכי הכתובת שעל המסמך היא כתובת בית הוריו. הוא טען שסבר שמותר לו לצאת כדי לקחת את ילדיו לגן, אך בד-בבד טען שכלל לא ידע היכן נמצאים ילדיו ושלא דיבר או נפגש עם המתלוננת (ש' 89-92 וש' 96). גרסתו אינה יכולה, אפוא, לסייע לו.

48. יחד עם זאת, במסמך ת/6א נפלו פגמים שאינם מאפשרים לבסס עליו הרשעה. על כתב ערובה הקובע תנאים מגבילים להיות ברור ולקבוע מסגרת תחומה וחד-משמעית של איסורים, שניתן לעמוד בהם ושאינם סותרים זה את זה. כתב הערובה הנדון אינו עומד בדרישה זו. נקבעו בו התנאים הבאים:

תנאי ראשון אסר על כניסה לשוב מגורי הקורבן למשך 15 יום. אלא, שלגרסת המאשימה עצמה וכתנא בתנאי הרביעי שייסקר בהמשך, הנאשם שוחרר ל"מעצר בית" בכתובת בירושלים.

תנאי שני אסר על הנאשם להיפגש או ליצור קשר עם הקורבן למשך 30 יום. איני יכול לקבוע שתנאי זה הופר בתרחיש הנדון, משלא הוצגה ראיה לפגישה בפועל עם המתלוננת או לשיחה עמה. המתלוננת או הוריה לא

סיפרו כי באירוע הנדון באישום החמישי הנאשם שוחח בפועל עם המתלוננת, והוסיפו שכלל לא פתחו בפניו את הדלת וכי הגיע למקום במטרה לקחת את הילדים. יוזכר גם שדובר בבית ההורים ולא בביתה של המתלוננת. בהעדר הוכחה מעל לספק לאינטראקציה ישירה בין הנאשם למתלוננת או למפגש ביניהם וכי הנאשם היה מודע לנוכחות המתלוננת במקום, אין לקבוע כי התנאי האמור הופר.

תנאי שלישי חייב את הנאשם להימצא ביישוב נווה ארז למשך 15 ימים "מחוץ לישוב מגוריו", היינו מחוץ לירושלים, ואילו תנאי רביעי חייבו לא לצאת מדירה ברח' אהל שלמה 12 בפסגת זאב שבירושלים, וזאת למשך 3 ימים. ברי כי תנאים אלה סותרים זה את זה. זאת ועוד, בתנאי הרביעי נכתב כי איסור היציאה הוא "בין השעות 23:00 מבלי שנקבע עד מתי.

49. יש להצר על חוסר ההקפדה שבעיצוב תנאים מגבילים, בפרט כאשר הם מבקשים לגונן על בת זוג החשופה לסיכון. בנוסף, לא ניתן לראות בכתב ערובה המנוסח בצורה בעייתית שכזו כבסיס להרשעה בעבירה בגין הפרתו. זאת ועוד, אף אם אתמקד, כגישת המאשימה בניסוח האישום, בתנאי הרביעי, הרי שנוכח הפגם בניסוח שעות איסור היציאה לא נקבעה מסגרת תחומה לשעות בהן הנאשם אינו רשאי לשהות מחוץ ל"מעצר הבית". בנסיבות אלה אין בהגעתו לבית הורי המתלוננת בשעות הבוקר כדי להוות הפרה של התנאי הרביעי.

משכך, יש להורות על זיכוי הנאשם מאישום זה.

שבירת האף

50. בסיכומיה, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם גם בנוגע לאירוע שבכותרת. אני סבור שאין לעשות כן.

51. אציין כי עדות המתלוננת לעניין אירוע זה אמינה עלי. היא נתמכה, כמפורט לעיל, בעדויות הוריה ובמידת מה גם בזו של הנאשם. התהיות שהעלתה ההגנה בסיכומיה בשאלה האם תרחיש של החזרת האף למקומו בידי הנאשם הוא מציאותי ניגפות לנוכח אישורו של תרחיש זה בידי הנאשם עצמו. נוכח האמון שנתתי בעדות המתלוננת, אני מקבל גם כי שבירת האף נגרמה בידי הנאשם ולא, כפי שטען האחרון, במהלך עבודתה של המתלוננת.

52. ועם זאת, אירוע זה לא נכלל בכתב האישום. לבית המשפט קיימת, אמנם, סמכות להרשיע נאשם גם בעבירות שהתגלו במסגרת ההליך ובלבד שניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן בפניהן (סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982). ועם זאת, קיומה של סמכות אינו יוצר חובה, ולבית המשפט שיקול דעת האם להפעיל את סמכותו זו.

53. בנסיבות הליך זה, אני סבור שראוי לעשות כן. בהחלטתי זו אני נותן דעתי לכך שהאירוע הנדון הוצג בידי המתלוננת, לראשונה, בעדותה. קודם לכן, בראשית העדות, מסרה ב"כ המאשימה כי אין בכוונתה לייחס לנאשם אירועים נוספים (פ' 5/5 ש' 1-4). אני ער לכך שהדבר נאמר לאחר התנגדות של ב"כ הנאשם להצגת נתונים אודות אירועים קודמים משנת 2009 (ההליך הקודם שנוהל כנגד הנאשם אליו לא התייבחה המתלוננת לעדות). ועם זאת, הניסוח המתועד בפרוטוקול הוא כללי ("אין כוונה לייחס לו אישומים שלא מפורטים... אני מדגישה שאין כוונה לייחס אירועים נוספים") וההגנה יכולה בצורה סבירה להבינו כמתייחס גם לאירוע שבירת האף ולכלכל בהתאם צעדיה במתן דגש לאירוע זה בחקירתה הנגדית של המתלוננת ובהבאת הראיות, או בהימנעות מהרחבה בנושא. לכן, ולמרות שהנושא עלה הן בעדות הנאשם והן בסיכומי ההגנה, ועל מנת לשמור על זכותו של הנאשם להליך הוגן הכוללת, בהקשר הפלילי, מינימום של "הפתעות"

לסנגוריה, אני דוחה את עתירת המאשימה.

סוף דבר

54. הנאשם מורשע בעבירות שיוחסו לו באישומים הראשון, השלישי והרביעי. הוא מזוכה מן העבירות שיוחסו לו באישומים השני והחמישי.

55. בהתאם לעמדת הצדדים, הכרעת הדין ניתנת בהעדרם. **המזכירות** תשלח אליהם עותק.

56. **ההגנה תודיע עד ליום 7.6.16 בשעה 9:00** האם היא מעוניינת בהפניית הנאשם לשירות המבחן. זאת, בצירוף מספר הטלפון של הנאשם לשם זימונו. המאשימה רשאית להציג עמדה בנושא באותה מסגרת זמנים. בהתאם ייקבע מועד לטיעון לעונש.

ניתנה היום, כ"ג אייר תשע"ו, 31 מאי 2016.